

Marigorringoaren udaberria

Udaberria iritsi zenean, basoa esnatu zen norbaitek koloretako burko bat astindu izan balu bezala: lore berriak, belar samurra eta masailak kilikatzen zituen eguzki-argia. Lorategi baten txoko batean, aterki berde txiki baten antzera tolestutako hosto baten barruan, bizi zen Marieta Mira-bé, zazpi orban beltz zituen marigorringo txiki bat eta buruan ideia bat: besteei ohitura onekin beren burua zaintzen laguntzea, baina beti jolasaren bidez, errieta edo agindurik gabe.

Goiz hartan, antenak hanka txikiekin orrazten ari zela, “Aaaatxú!” ozen bat entzun zuen, hain ozena ezen ihintz tanta bat dardararazi baitzuen. Marietak hegoak ireki eta azkar hegan egin zuen biderantz. Han zegoen Pol, logura zuela eta esku itsaskor samarrak zituela.

“Marmelada aurkitu dut tostadan…” esan zuen, sudurra zimurtuz, “baina orain azkura egiten dit eta dominstiku egiten ari naiz”.

Marieta airean biraka zebilen, zirkulu magiko bat marrazten ariko balitz bezala.

—Gaur udaberriko lehen eguna da! —iragarri zuen—. Eta udaberria da abentura bat hasteko garairik onena. Misioetara joatea gustatzen al zaizu?

Polen begiak zabaldu egin ziren.

—Misioak? Sorpresa batekin?

—Amaiera sorpresa batekin, mapa ikusezin batekin eta marigorringoen trikimailuekin —esan zuen, lorategiko iturri txiki batera seinalatuz—. Lehen misioa eskuak esku magiko bihurtzea da. Garbi badaude, ukitzen duzun guztia atseginagoa izango da: loreak, liburuak, jolasak... eta baita sudurra ere, ez baita hainbeste haserretuko.

Pol uretara joan zen, xaboia jarri zuen eta eskuak igurzten hasi zen gutxienez hogei segundoz. Marieta bere gidari gisa aritu zen, hegoekin erritmoa mantenduz.

—Ortzadar bat margotzea bezala: esku-ahurrean, eskuaren atzealdean, hatzen artean, eta batez ere azazkalak, zikinkeria ezkutatzen den kobazulo txikiak bezalakoak direnak.

Polek amaitu zuenean, eskuei begiratu zien, berri-berriak ziruditenak.

«Orain benetan magia dirudite!», esan zuen.

«Bai, hala dira», erantzun zuen Marietak. «Eta hain ondo hasi zarenez, goazen abenturaren hurrengo zatira».

Une horretan bertan, udaberriko haize bolada batek txistu egin zuen, pilota bat biraraziz, liburu ireki bat mugituz... eta galtzerdi bat ataritik bandera bat bezala hegan bidaliz.

«Ai...», esan zuen Polek, aurpegia pixka bat gorrituta. «Hau nirea da».

Marieta galtzerdiaren gainean lurreratu zen, oso serio, baina begi irribarretsuekin.

«Udaberriak aire freskoa ekartzen du, eta aire freskoak espazioa behar du zirkulatzeko. Zure habia txukun badago, jolas gehiago dago, lasaitasun gehiago, eta gauzak azkarrago aurkitzen dituzu. Zer moduz ataria arnasa hartzen uzten badiogu?»

Pol txukuntzen hasi zen. Lehenik galtzerdia, gero pilota eta gero liburua. Pila txiki txukun bat egin eta dena bere lekuan jarri zuen, etxe txiki ikusezin bat eraikitzen ariko balitz bezala.

Amaitutakoan, dena begira geratu zen.

«Itxura... desberdina du. Lorategia ‘ah’ egiten ari dela dirudi», esan zuen.

«Hori da», onartu zuen Marietak. «Pixka bat txukuntzen dugunean, barruan pentsatzeko eta barre egiteko leku gehiago dugu».

Orduan, Polek saski batean marrubi erraldoi bat ikusi zuen eta aurpegia poz-pozik piztu zitzaion.

«Udaberriak marrubi zaporea du!», oihu egin zuen, eta ziztada batean jan zuen.

Marieta, hori aurreikusita zuena, lorategiko harraskatik gertu zegoen hortzetako eskuila batera joan zen hegan, lorategi hura hain berezia zenez, garbitzeko eta apaintzeko txoko txiki bat ere bazuen.

«Marrubiak festa bat dira», esan zuen, «eta hortzak garbitzeko ordua denean, geltoki guztiak zeharkatzen dituen tren txiki bat behar dute».

Polek aurpegi barregarria jarri zuen.

«Egunero?»

«Bi minutu inguru, egunean bi aldiz. Pentsa ezazu hortzetako eskuila tren bat bezala: aurrean, atzean, gora, behera doa... eta ez du geltoki bakar bat ere galtzen».

Geroago, ordua iritsi zenean, Polek hortzetako eskuila hartu zuen fluoratutako pasta zuena eta, heldu baten laguntzarekin, hortzak arretaz garbitu zituen. Amaitu zuenean, irribarrea erakutsi zuen garaikur bat bezala.

“Ihintz tanta txikiak bezala distiratzen dute!” oihu egin zuen Marietak. “Hori da ikustea gustatzen zaidana”.

Lorategira itzuli ziren, eta zuhaitz baten azpitik pasatzean, sagar batek hostoak mugitu zituen txalo egiten ariko balitz bezala. Pometes Sagarra zen, beti denekin berriketan ari zena.

“Egun on! Egun on!” txiokatu zuen. “Nork jan nahi ditu koloreak?”

Polek sorbaldak jaso zituen.

“Koloreak?” Marrubi gorri bakarra ikusi dut...

Marietak irribarre egin zuen.

“Zure platereko koloreak talde baten antzekoak dira. Gutxi batzuk jartzen badituzu, zure gorputzak energia gehiago du korrika egiteko, pentsatzeko, jolasteko eta atseden hartzeko. Berdea, laranja, horia, gorria... Kolore bakoitzak indar mota desberdina du”.

Polek ingurura begiratu eta plater bat lorategi txiki bat bezala imajinatu zuen.

“Orduan berdea nahi dut... ilarrak bezala. Eta laranja... azenarioak bezala. Eta gorria... marrubiak bezala!”

Pometes Sagarrak “ai!” alai bat esan eta hosto bat erori zitzaion domina bat balitz bezala.

“Udaberria sortzen duen plater bat da”, esan zuen.

Marietak hegoak astiro astindu zituen, bost arte zenbatzen ariko balitz bezala.

“Oso ondo zoaz, Pol. Baina oraindik zerbait falta da, eta agian gauzarik garrantzitsuena da”.

Pol, bateriaz elikatzen den untxi bat bezala gora eta behera korrika zihoana, gelditu egin zen marigorringoak zuhaitz loratu baten azpian lurrera eraman zuenean. Itzala zegoen han, eta aireak belar berriaren usaina zuen.

“Hartu dezagun une bat lasaitzeko”, esan zuen Marietak. “Udaberria poliki hazten da. Eta gu ere bai. Itxi ditzagun begiak une batez eta entzun ditzagun”.

Polek begiak itxi zituen. Haizea sentitu zuen, txori bat urrunean kantatzen, erle bat burrunbaka, eta batez ere, bihotza, lasai eta bero.

Behin… bitan… hirutan arnasa hartu zuen…

Begiak ireki zituenean, poliki egin zuen, bidaia batetik itzultzen ari balitz bezala.

“Sentitzen dut… norbaitek manta leun bat jarri didatela bularrean”, esan zuen, harrituta.

“Horixe da lasaitasuna”, erantzun zuen Marietak. “Eta lasai gaudenean, dena errazagoa da: garbitu, ondo jan, geure burua zaindu eta hainbeste haserretu gabe jolastu”.

Polek irribarre egin zuen, abentura hau oso desberdina zela pentsatuz imajinatu zituenetatik, baina gustatu zitzaion.

Orduan, Marieta Mira-bék hain txikia zen zerbait atera zuen, ia ikusten ez zena: hazi bat.

“Hori da azken sorpresa”, esan zuen. “Gaur zeure burua zaintzeko egin duzun gauza guztiengatik, hazi hori pixka bat indartsuago haziko da. Landatu nahi duzu?”

Polek zulo txiki bat egin zuen lurzoruan hatzarekin kontu handiz, zerbait garrantzitsurako ohe bat prestatzen ariko balitz bezala. Hazia bertan jarri eta astiro estali zuen.

—Nola deituko da? —galdetu zuen Marietak.

Polek lur zati txikiari begiratu zion, lore bat ikusten balu bezala.

—Ohitura Onen Landarea —erabaki zuen.

Marietak pozik baietz egin zuen buruarekin.

—Egunero eskuak garbitu, pixka bat txukundu, hortzak garbitu, askotariko fruta eta barazkiak jan eta bake minutu bat hartu… landarea haziko da. Eta egunen batean ahazten bazaizu, ondo dago. Udaberria beti itzultzen da. Eta beti has zaitezke berriro.

Pol isilik egon zen segundo batzuetan, lorategia, haizea eta gauzek beren lekuan daudenean egiten duten “aaah” soinua entzuten. Gero, burua altxatu eta esan zuen, poz isilean:

—Bihar… misioak egitera itzuli nahi dut.

Eta Marieta Mira-bék barre egin zuen, ohiturak jolas bihurtzen direnean, loreak bezala hazten direla bazekielako: poliki, baina

egunero pixka bat gehiago.

